

Victoria Dinu (Evi)

Silvia Stănculescu (Mateiaș Gîscarul)
văzută de Silvan

momente de retoricism). Interpreta a valorificat într-o mai mare măsură virtuțile comice ale eroinei, pe care le-a realizat cu un haz care atestă certe disponibilități pentru comedie.

Socotim însă că, în ansamblu, regia nu a explorat cu destulă stăruință filonul comic popular al piesei și nu a realizat pe de-a întregul savoarea și

prospețimea de farsă populară pe care le are acestea.

Cadrul plastic al spectacolului (Camillo Osorovitz) este rezolvat cu fan-tezie și bun gust, și se înscrie pe aceeași linie cu scenografia celorlalte spectacole ale teatrului.

I. R.

TEATRUL NAȚIONAL „I. L. CARAGIALE“

„BULEVARDUL DURAND“ de Armand Salacrou

Data premierei : 21 aprilie 1962. Regia : Alexandru Finți. Decoruri : Gh. Bedros. Costume : Gabriela Nazarie. Distribuția : Gh. Cozorici (Jules Durand) ; Raluca Zamfirescu (Julia) ; Costache Antoniu (Tatăl) ; Eugenia Bammé (Mama) ; Geo Barron (Omul, Delegatul) ; Matei Alexandru (Capron) ; Elena Sereda și Elisabeta Preda (Soția lui Capron) ; Dem. Rădulescu. N. Enache, Const. Stăncescu și Costache Diamandi (Mancitorii) ; Gr. Nagacevchi (Gaston Boyer) ; Traian Zecheru (Louis Boyer) ; P. Savu (Băcanul) ; Zoe Gherasimat (Soția băcanului) ; N. Meicu (Cîrnătarul) ; Ana Marian Petrescu (Soția cîrnătarului) ; Gabriel Florea (Argentin) ; I. Horațiu (Levêque) ; Ion Iliescu (Fouquet) ; Marcel Enescu (Olivier Buggenhart) ; Alfred Demetria (Rousset) ; Simona Bondoc (Lise) ; V. Andriescu (Luc) ; Nicu Dimitriu (Delaville) ; Marin Negrea (Seful Siguranței) ; Șerban Holban (Judecătorul de instrucție) ; Ovid Teodorescu (Primarul) ; Chiril Economu (Procurorul) ; Al. Demetriad (Președintele tribunalului) ; Liviu Crăciun (Avocatul) ; Ion Ulmeni (Patronul) ; Al. Hasnaș (Directorul școlii) ; Nelly Dordea (Soția lui) ; Gh. Buliga (Leocorul) ; I. Anastasiad (Directorul închisorii) ; N. Gr. Bălănescu (Primul polițist) ; P. Pătrașcu (Al doilea polițist) ; Tedy Dimitriu (Gardianul).

Născută din dorința de a fi o cronică a vieții și luptei docherilor din Havre, drama *Bulevardul Durand* poartă semnificațiile unui vehement protest social al autorului, adinc so-

lidar cu lupta proletariatului francez. Întimplarea tragică a eroului proletar Jules Durand, a cărui condamnare nedreaptă ilustrează reacția aparatului de stat burghez față de creșterea miș-

Scenă din spectacol

cării muncitorești din Franța, ne este înfățișată într-o firească împletire cu faptele care au însoțit-o: grevele de solidaritate, lupta îndirjită a docherilor din toate porturile.

Astfel, piesa lui Armand Salacrou nu rămîne doar o simplă evocare a unui erou proletar, ci devine, prin sinteza realizată de autor, cronică demascatoare a unei lumi prost alcătuite. În chip firesc, această cronică nero-manțată, cum o definește însuși Salacrou, poartă mesajul agitatoric al luptei solidare și organizate a proletariatului, și ecurile contemporane ale acestei patetice evocări s-au făcut simțite cu prilejul spectacolelor de la Havre și Paris.

Realizarea spectacolului pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale” a fost încredințată lui Al. Finți. Regi-

zorul a desprins atent și cu pătrundere semnificațiile textului, concentrîndu-și atenția asupra scenelor și momentelor care înfățișează cel mai izbutit evoluția conștiinței sociale a muncitorilor docheri, și în primul rînd a lui Jules Durand. Trecînd peste ispita patetizării frămîntărilor intime ale lui Durand, peste falsele obstacole ale reconstituirii atmosferei deprimante din porțile înnegrite de praf de cărbune, regizorul s-a concentrat asupra ilustrării cît mai convingătoare a reacției puternice a muncitorilor față de actele represive ale burgheziei. De aici și reușita în spectacol a scenelor în care masa docherilor acționează organizat, distingîndu-se de o frămîntare amorfă; de aici și sublinierea puternică a ideilor care exprimă cel mai pregnant esența mesajului lui Sala-

crou ; de aici și atitudinea justificat exigentă a regizorului față de unele slăbiciuni și limite ale textului.

Mișcarea bine dirijată a maselor de figuranți, rezultatul unei vechi experiențe a regizorului în organizarea unor atare scene, a contribuit la realizarea unui spectacol pentru care atributul de agitatoric este cel mai potrivit.

Jucînd pe Jules Durand, Gh. Cozorici se arată din nou a fi interpretul plin de resurse al rolurilor în care eroul se afirmă în acțiune. Partea cea mai izbutită a interpretării sale este aceea în care activistul sindical Jules Durand apare acționînd hotărît, protestînd vehement, luînd atitudine ; și această parte oferă și satisfacția unei depline realizări, în vreme ce scenele ultime, cînd rolul își restringe, își sărăcește partitura, îl silesc pe Cozorici la un efort fără rezultate notabile. Rămîne însă viu întipărită imaginea animată de setea de dreptate, glasul vibrînd de emoție al eroului proletar Jules Durand, așa cum l-a înfățișat Gh. Cozorici. Raluca Zamfirescu l-a acompaniat discret, interpretînd cu simplitate și căldură pe Julia, rol în care accentul cade pe tăcerile pline de sens ale tovarăsei de viață a lui Durand și mai puțin pe cele doar citeva

replici ale sale. Tatăl lui Durand a fost interpretat cu un simț al echilibrului și cu o notă de pitoresc proprii artistului și poporului Costache Antoniu. În soția lui Capron, Elena Sereda a îmbinat într-un perfect echilibru durerea și demnitatea, realizînd cu sobrietate și firesc un personaj care se impune atenției. Capron a găsit în Matei Alexandru un interpret bun, care de asemenea s-a remarcat pentru mijloacele discrete folosite și pentru simțul proporției. Dintr-un grup de muncitori se detașează Dem. Rădulescu, care și-a dozat cu exigență mijloacele comice, nelăsînd să se strecoare efecte de prisos. În sfîrșit, din distribuția foarte numeroasă — și de altfel bine armonizată, unitară — se impune Geo Barton, interpretul Delegatului, valorificat din plin în datele destul de sumare cu care textul înzestreaază personajul și înfățișat cu maturitate, așa cum l-a vrut autorul : calm, luminos, clarvăzător, simplu și apropiat muncitorilor.

Păcat că acest spectacol cu o piesă valoroasă, bine servit de interpreți și realizat în ansamblu sub o îndrumare sigură și limpede, nu s-a bucurat de un decor care să lase vreo urmă în amintire.

Virgil Munteanu